

Ple de les Corts Valencianes realitzat el dia 18 de febrer de 2016. Comença la sessió a les 10 hores i 5 minuts. Presideix el president de les Corts Valencianes, senyor Enric Morera i Català. Sessió plenària número 22. Segona i darrera reunió.

El senyor president:

Anem a començar el nostre treball.

Anem a començar donant la benvinguda a totes les seues senyories i als membres del Consell.

S'obri la sessió. *(El president colpeja amb la maceta)*

Compareixença del president del Consell, senyor Ximo Puig i Ferrer, per a respondre les preguntes d'interés general per a la Comunitat Valenciana formulades pels grups parlamentaris (RE números 14.313, 14.311, 14.310 i 14.314 i 14.317)

El senyor president:

Senyories, continuem el treball del ple amb el punt de l'ordre del dia que és la compareixença del president del Consell per a respondre a les preguntes d'interés general per a la Comunitat Valenciana, formulades pels grups parlamentaris.

Donem la benvinguda al Consell, especialment al president i a la vicepresidenta, esperem que estiga millor i s'haja recuperat.

I tot seguit, comencem amb la pregunta que formula la il·lustre síndica del Grup Parlamentari Popular al president del Consell.

Demanam silenci a les seues senyories perquè es puga formular la pregunta.

La senyora Bonig Trigueros:

Buenos días.

Gracias, señor presidente.

Molt honorable president, senyora vicepresidenta.

Miembros del Consell.

A tenor de lo que sale hoy en prensa yo podría subir aquí, en esta tribuna, y decir que todos ustedes son, el Partido Socialista, Bloc-Compromís, Izquierda Unida son corruptos y aplaudir. Y no lo voy a hacer, señor presidente, porque la corrupción es un cáncer que nos está matando a todos (*veus*), a aquellos que consideran que en la política se viene a servir y nunca a ser servidos.

Solo les digo una cosa, que cuando todos ustedes, Bloc-Compromís, PSOE, Izquierda Unida –que seguro que también nos estará viendo– suban a esta tribuna recuerden que quien esté libre de pecado que tire la primera piedra. Y, hoy, por lo menos, aunque sea una pequeña piedra la tiren sobre ustedes y no sobre el Grupo Popular. *(Aplaudiments)*

Mire usted, señor presidente, vamos a la pregunta de interés general. El Partido Popular de la Comunidad Valenciana fue y los gobiernos del Partido Popular fueron pioneros en materia de ayudas a las familias para la compra de bonos a través del bono del libro. Pero hoy toca bono libro, hoy toca hablar de ustedes, de los que venían a rescatar personas, de los que son los más sociales del mundo, los que demuestran que detrás del titular no hay nada, absolutamente nada.

Porque, mire usted, señor *president*, la improvisación, la falta de rigor y, a veces, la falta de capacidad de trabajo ha sido una tónica de su gobierno en estos ocho primeros meses. Y un ejemplo es Xarxa Llibres, eso que ustedes anunciaron a bombo y platillo.

Y, mire usted, hoy me voy a las cuestiones jurídicas, le voy a enseñar algunos de los informes que ha hecho su abogacía, la abogacía de La Generalitat, ayuntamientos o el Consejo Jurídico Consultivo.

El de la abogacía, a la Orden de 26 de octubre del 2015, que dice «que si las comunidades autónomas delegan competencias o suscriben convenios con los ayuntamientos que impliquen obligaciones financieras, compromisos de pago a cargo de la Generalitat valenciana deberán incluir las cláusulas de garantía del cumplimiento del compromiso de pago».

Señor presidente, ¿dónde está esa cláusula en la orden? No la busque, lo he hecho yo por usted, no la va a encontrar. Pero, algo más.

Le hablo del Ayuntamiento de Castellón, no es cualquier ayuntamiento, un ayuntamiento gobernado por ustedes con Bloc-Compromís y con Podemos. Y mire usted lo que dice el Ayuntamiento de Castellón de este, el secretario general, y me voy a las conclusiones que son importantes: «De las consideraciones jurídicas y conclusiones contenidas en el presente informe, obligan a informar a este secretario general del Ayuntamiento de Castellón desfavorablemente de la solicitud de participación en el programa de Xarxa Llibres que impiden suscribir la propuesta de acuerdo, en este sentido, en los términos que presenta el concejal de educación.»

Señor presidente, esta semana ya se están librando pagos en el Ayuntamiento de Castellón y en muchos ayuntamientos. Y a tenor de estos informes y de la intervención con reparos, y usted sabe que esos informes con reparos van directamente al Tribunal de Cuentas por si pueden deducir responsabilidad contable –sabe usted–, le pregunto cómo valora la iniciativa Xarxa Llibres que anunció su Consell y si sabe en qué responsabilidades pueden incurrir los concejales y alcaldes que están ordenando pagos, librando pagos sin el soporte legal de los informes técnicos.

Muchas gracias. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, il·lustre síndica.

El president del Consell té la paraula per a respondre a la pregunta.

El senyor president del Consell:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats.

Senyora Bonig, no li càpiga el menor dubte que davant de la corrupció els grups que recolzen a este govern actuaran amb radical diferència a com ho han fet vostés, actuaran amb absoluta contundència, amb absoluta honradesa i honestedat.

I, efectivament, malgrat que vostés hagen difós permanentment allò que tots som iguals, a l'hora de la veritat es vorà com tots no som iguals. *(Aplaudiments)* Tots no som iguals.

Les pedres són xicotetes o grans però el que és important és que acabem d'una vegada per totes amb el que ha significat este temps que vostés han protagonitzat.

Mire, respecte a allò que fa en la pregunta, jo el que em pregunte és per què no volen que les mares i els pares, que les famílies tinguen l'ajut de La Generalitat. ¿Per què no volen? ¿Per què els sap tan malament que hàgem fet un programa que haja beneficiat a tantes persones? *(Veus)*

Naturalment, naturalment, ¡ah!, no lo han hecho, bueno, no lo han hecho, ¡ah!, no lo han hecho, bien.

Mire, nosaltres, eixe decret està informat favorablement per l'advocacia de La Generalitat, per tant no tenim cap tipus de problema.

Però els sap malament, ¿sap per què els sap malament? Perquè hem fet nosaltres més en dos mesos que vostés en ¡vint anys! *(Aplaudiments)* I això sap molt malament, és molt mal, és ridícul.

Miren, senyories, la valoració que faig d'esta actuació del govern és, en primer lloc, extraordinàriament positiva perquè a data d'avui n'hi ha 285.016 sol·licituds, això sense comptabilitzar les que els ajuntaments ja estan en fase d'incorporar al sistema informàtic; d'eixes 161.621 ja han cobrat, o alguns cobraran els propers dies, i altres 66.839 en les pròximes setmanes.

Per tant, per al present curs suposarà un estalvi per a les famílies de 200 euros per xiquet, i per a l'any que ve tot ho sufragarà la Generalitat valenciana, a través dels bancs de llibres que es posaran en marxa.

En segon lloc, el procés ha estat complex però ha significat una nova forma de governar, una manera de gestionar i de cooperar entre les administracions. El que és important són les persones, no són les administracions, el que és important són els recursos dels ciutadans i les ciutadanes, no són les administracions.

I, per tant, Xarxa Llibres ha aconseguit una col·laboració entre les diputacions, els ajuntaments, les Ampa i els

professors. I a tots ells, a totes les institucions, a les Ampa, als professors els agraiisc profundament el treball de cooperació que s'ha dut endavant. Han estat funcionaris dedicats perquè, efectivament, era complex, però nosaltres preferiem fer esta actuació immediatament i que arribara a les famílies que continuar fent com vostés, que era no fer res.

Per tant, valore molt positivament perquè s'ha aconseguit un pas més en la igualtat d'oportunitats, sí, rescatant persones; segon, perquè s'han sumat institucions i societat; i, en tercer lloc, perquè avancem cap a una comunitat educadora perquè sense educació ni n'hi ha llibertat, ni n'hi ha possibilitats de futur.

Moltes gràcies. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, president.

La senyora Bonig Trigueros:

Gracias, señor presidente.

No me cabe la menor duda, señor presidente, que tanto usted y su partido como la señora vicepresidenta, Bloc-Compromís, como Izquierda Unida y como Podemos van a pedir y van a tener la misma contundencia y superioridad moral que le exigen a los cargos del Partido Popular con sus cargos imputados de vicepresidente y con su número dos en el partido.

Pero, mire usted, presidente, usted anunció, no hablamos de no querer, ¡claro que queremos!, durante los gobiernos del Partido Popular se han concedido, a través del procedimiento legalmente establecido, ayudas a través de bono libro que han llegado a toda la población. Lo que estamos hablando es de que su inacción de su gobierno cuando estaba usted acorralado y encerrado en el *palau* de La Generalitat sin salir, solo chafando moqueta, y cuando su *conseller* decía aquello de «sin Valencia no hay independencia» –que, por cierto, sigue ratificándose en *els països catalans* y en el derecho a decidir de los valencianos– usted anunció a bombo y platillo un proyecto carente totalmente de formulario legal.

Ni hay libros gratuitos, ni solo paga La Generalitat valenciana. Como hacen los gobiernos socialistas, le endosó, anunció el proyecto y le endosó el pago y el trabajo a los ayuntamientos y a las diputaciones. Eso es lealtad institucional, señor presidente.

Usted que ha sido, sin contar con ellas, usted que ha sido alcalde de Morella, ¿qué hubiese dicho si un gobierno del Partido Popular en La Generalitat le hubiese pasado el marrón a los ayuntamientos? Hoy estaría bramando contra La Generalitat y contra el gobierno del Partido Popular.

Aquí está Rojas, todo informes desfavorables; pero hay cientos y cientos de informes que van a acabar en el Tribunal de Cuentas.

Señor presidente, usted y su medida estrella va a acabar estrellándose, y quién sabe si a lo mejor se estrella también su *conseller* de educación y usted, pero sobre todo le ha pasado la patata caliente y la responsabilidad a alcaldes y concejales,

a gente que quiere cumplir pero gracias a su ineficacia y a su falta de rigor les está obligando a cometer delitos (*aplaudiments*), señor presidente, delitos porque dictar resolución...

El señor presidente:

Senyora síndica, senyoria...

La senyora Bonig Trigueros:

...a sabiendas de su ilegalidad es un delito de prevaricación o, cuando menos, los informes con reparo de la intervención pueden dar lugar a abrir expedientes de responsabilidad contable que pagarán alcaldes y concejales en lugar de su *conseller* y de usted. Esa es la realidad.

El señor presidente:

Moltes gràcies, senyora síndica.

La senyora Bonig Trigueros:

Señor presidente, seguimos tendiéndole la mano desde el Partido Popular, sea usted libre de todo lo que le acompaña y haga las cosas con rigor, lo hicimos y le apoyaremos.

El señor presidente:

Moltes gràcies.

La senyora Bonig Trigueros:

Pero no ponga y no derive su responsabilidad en alcaldes y en concejales.

Muchas gracias.

El señor presidente:

Senyoria, moltes gràcies.

President del Consell.

El señor presidente del Consell:

Moltes gràcies, president.

La mano en el cuello, la mano en el cuello, pero, bueno, usted -creo- sabe algo de lo que son informes desfavorables de la

intervención, sabe alguna cosa. Pero yo le digo que todos los ayuntamientos que se han sumado, se han sumado porque han querido voluntariamente, ¡nadie les ha puesto la mano en el cuello!, ¡nadie les ha puesto la mano en el cuello! (*Aplaudiments*) Pero le voy a decir más.

Mire, ¿sabe lo que yo hubiera hecho si hubiera sido alcalde? ¡Ojalá! hubiera tenido una Generalitat cuando yo era alcalde que me ayudara a hacer programas que yo ya hacía, ¿sabe?, porque en Morella y en algunos ayuntamientos gobernados por la izquierda, efectivamente, ya ayudábamos a los padres para que tuvieran gratuidad los libros de texto.

Por tanto, todos los ayuntamientos que estaban en esta situación lo que están es más contentos porque alguien está ahí para ayudarles, que es el gran cambio sustancial que hay.

Y, en cualquier caso, tanto las diputaciones como los ayuntamientos han formalizado estos acuerdos de una manera absolutamente voluntaria y les digo que lo han hecho bien, y les agradezco profundamente que hayan estado en esta posición.

Yo creo que usted es muy exigente -y debe serlo-, usted debe ser muy exigente porque es el papel de la oposición. Pero, claro, es que llevan dos días ahí, ¿eh?, han estado ¡veinte años!, y en veinte años qué han hecho por los libros de texto, ¡si no han hecho nada! Ha venido aquí, ahora, y ha dicho (*rient*) que todos los niños y las niñas tenían bono. Pero ¿cómo puede decir eso? Pero ¿cómo puede decir eso?

Y, además, dice, «éramos pioneros», ¿pioneros?, ¿pioneros?, ¿pioneros en qué?, pero si hay cantidad de comunidades autónomas que tienen los libros gratis desde hace ¡años y años! ¿Por qué eran pioneros?

¿Sabe lo que más les duele? Lo que más les duele es que esto lo hemos hecho inmediatamente, y lo hemos hecho con acuerdo con las diputaciones y los ayuntamientos, y lo hemos hecho, además, con acuerdo con las Ampa, y lo hemos hecho gobernando de otra manera y poniendo de verdad a las personas donde deben estar, que es en el centro de las políticas.

Y, señorías, gran tranquilidad, les queda mucho tiempo de estar ahí, por favor respeten a los ciudadanos, y respetar a los ciudadanos es ¡agradecer!, respeten a los ciudadanos y agradezcan que este gobierno haga políticas diametralmente diferentes a las suyas.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

El señor presidente:

Moltes gràcies, president.

Quan vosté vullga.

La senyora Gascó Enríquez:

Señor presidente, señor Puig, le decía que voy a volverle a hacer la misma pregunta, porque, como suele ser habitual, no ha contestado y le voy a repetir lo mismo que ha dicho mi

síndica, recordándole lo que escribió su *conseller* de educación en su blog, que decía: «Sin desobediencia no va a haber independencia.» Y el problema es que está haciendo de eso su realidad, su eje de trabajo, porque lo único que hace es desobedecer; unas veces para intentar cumplir su sueño *dels països catalans*, pero otras veces, que es lo peor, para saltarse a la torera los informes jurídicos como es este caso. Se ve que el señor Marzà tiene un problema con esto de cumplir la ley, y Xarxa Llibres era evidentemente que no iba a ser una excepción.

Mire, es muy grave, muy grave que un Consell viva instalado en la ocurrencia y en la irresponsabilidad, pero es que es muchísimo más grave que esa irresponsabilidad se la intenten trasladar a cientos de alcaldes y cientos de concejales. Yo no sé si ustedes son conscientes que con Xarxa Llibres han logrado una triple transgresión, ideando un sistema caótico, poniéndolo en marcha sabiendo que es ilegal y obligando a cientos de ayuntamientos a que lo asuman.

Señor presidente, le pregunto, ¿por qué no rectifican y rehacen, que no significa que no hagan, que rehagan un sistema de acuerdo a la ley? ¿Son ustedes realmente los únicos que no se dan cuenta que están prevaricando? (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, il·lustre diputada.

El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:

Gràcies.

Jo pense que estaria bé que tots parlàrem amb tranquil·litat. Diria que el president, el president ho ha explicat claríssimament: els ajuntaments participen de forma voluntària; les diputacions han signat un conveni, ningú els ha obligat a fer res que no voldrien; els informes que ha passat..., els tràmits jurídics que ha passat l'ordre estan tots, informe de l'advocacia, informe de la intervenció, dictamen favorable del Consell Jurídic Consultiu. Per tant, pense que vostés es dediquen a fer aquella frase castellana, que supose que la deuen conèixer molt bé, que és allò de «consejos vendo que para mí no tengo», ¿eh?, perquè si no, diria que les notícies que han eixit avui també al periòdic, i parlen d'una persona que està precisament fent preguntes, no hagueren arribat fins aquí.

Però no només això, vostés insistixen que deurien fer-se d'una altra manera. Clar, jo ho entenc, n'hi han dos models. N'hi ha un model, que és el seu, que durant dos anys simplement va servir per a pagar-li 90 euros per participar en un programa..., 146 persones que van participar, 90 euros per cada participant a una empresa i n'hi ha un altre model, que és el nostre, que és pagar al conjunt de la ciutadania 200 euros perquè puguin arribar a tindre tots els seus llibres escolars, i no només això, sinó perquè tinguen un projecte pedagògic. Clar que n'hi han dos models: els que li paguen 90 euros a una empresa i el que li deuen 200 euros a la ciutadania perquè puguin tindre llibres i deixen de passar vergonya. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, conseller.

Quan vosté vullga.

El senyor Zaplana López:

Señor presidente, muchos de los que estamos aquí venimos del ámbito municipal, y explicarle muy básico. Ustedes han decidido que la fórmula que se aplica por parte de los ayuntamientos sea la recompra de los libros usados a los padres al finalizar este curso escolar. Los ayuntamientos no van a dar subvenciones ni becas porque la normativa no aplica a las subvenciones. Es una compra.

Señor presidente, los ayuntamientos para poder realizar esta compra están expuestos a las siguientes irregularidades según los informes de muchos técnicos.

Primero, fraccionamiento del contrato. El importe total que un ayuntamiento debe pagar para crear este banco de libros supera la adjudicación directa y, además, deriva fraccionamiento en los contratos.

Segundo, anticipación del pago del contrato. Su orden obliga a abonar parte del precio antes de la entrega del suministro, habiendo casos en los que no se hará entrega de los mismos. Se está pagando por algo que no va recibir. No va a existir factura de las compras, porque es suficiente con justificantes.

Adjudicación irregular, fraccionamiento de contratos, pago adelantado del suministro y todo sin factura. Con todo esto, presidente, en el caso de que un concejal o alcalde sea imputado por algún delito derivado de la gestión de la orden del señor *conseller*, ¿va a cesar al señor *conseller* de educación por inducción a la comisión de un delito? ¿Va a dimitir usted por responsabilidad política? (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, il·lustre diputat.

Honorable conseller, quan vosté vullga respondre.

El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:

Evidentment, a vostés se'ls ha de reconèixer moltes coses; una, que saben molt del que vosté ara estava definint, ¿no?, saben molt de pagar en base a unes altres coses, ¿eh?, de sense factures i tot això, supose que vostés saben molt.

Però també se'ls ha de reconèixer la seua perseverança, la seua perseverança en fer el ridícul. Miren, quan vam començar amb este programa, als inicis del programa ens dien que no n'hi haurien diners, que els ajuntaments no en tenien, que les diputacions no en tenien, que La Generalitat no els tenien. Doncs bé, estan transferits. Tots els diners de La Generalitat

estan transferits, i no només això, sinó que n'hi han famílies, moltes famílies que ja han començat a cobrar. També van dir que seria impossible, que era absolutament impossible. I, ¿saben què passa? Que n'hi han centenars de milers de famílies que ho han demanat. No és que siga impossible. És que és un èxit. I com que és un èxit, evidentment... (remors) com que és un èxit, vostés el que passa és que ara, quan veuen que és un èxit, intenten apuntar-se al carro i jo..., com que vostés la coneixeran molt bé, una senyora que es diu Begoña Carrasco, que és la portaveu del Partit Popular a l'Ajuntament de Castelló, diu el següent: «La idea del banco de libros fue del Partido Popular. Siempre hemos estado a favor de esta medida.» Fin de la cita. (Aplaudiments)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor conseller.

Senyories, escoltem ara la pregunta que formula el síndic del Grup Compromís, amb el silenci que es requereix per a escoltar oportunament el que haja de dir, pregunta de control que formula al president del Consell.

El senyor Ferri Fayos:

President.

Senyories.

No sé quants de vostés tenen fills o filles. No sé quants de vostés tenen nebots o nebodes, com és el meu cas. Però imagineu per un segon que en els seus primers anys de vida, els dels seus fills i les seues filles, nebots o nebodes, els xiquets i xiquetes patiren fam sense poder menjar el que necessiten, patiren malalties sense poder acudir a un metge. Imagineu la vida d'un xiquet amb por a perdre els seus pares cada dia. Esta és la vida que afronten milers de xiquets i xiquetes en països que es troben enmig de guerres com les de Síria, Afganistan o l'Iraq.

Senyories, si els seus fills o filles, si els xiquets o xiquetes que s'estimen i que volen vore créixer feliços i saludables tingueren eixe horitzó de vida, ¿vostés què farien? ¿Vostés no fugirien? Eixa és la pregunta que s'han fet centenars de milers de persones en estos països, una pregunta que els ha espentat a agafar quatre coses i començar un viatge incert; incert perquè consisteix en travessar zones de conflicte, de vegades sotmetent-se a les gestions de les màfies que fan negoci amb el patiment. I, després, els que aconseguen fugir del seu país han de pujar a embarcacions que han de compartir pocs metres amb desenes de persones per intentar creuar la Mediterrània. Imagineu vostés el que és jugar-se la vida de la seua família i la seua pròpia en eixes condicions, a cara o creu.

Molts recordaran la foto del cos d'Aylan, el xiquet kurd de només tres anys que va aparéixer mort a una platja a Turquia. A poc que busquen a internet, trobaran altres fotos encara més colpidores, com les d'Aylan jugant en un tobogan, rient-se com qualsevol xiquet de la seua edat, com podrien ser les nostres nebodes o els nostres fills.

El cas d'Aylan va sacsejar consciències. Però algunes consciències malauradament només es van sentir sacsejades mentres era portada als mitjans de comunicació. ¿Saben quants «Aylans» han mort en la mar Mediterrània en l'any 2015? 1.050. 1.050 xiquets i xiquetes ofegats en la nostra mar, la qual un dia va ser el bressol del món suposadament civilitzat i que hui, amb la inacció dels governs europeus, s'ha convertit en el cementeri més gran de la història. En total 3.500 persones mortes en 2015, d'acord amb les estimacions de l'Organització Internacional de les Migracions i Unicef, deu cada dia. I en el que portem de 2016, la situació no ha millorat: 420 morts intentant arribar a Grècia o a Itàlia. Set de cada deu morts migrants al món es produeix a la mar Mediterrània. Açò només ens indica la tragèdia que s'està vivint al costat de casa nostra. Els que aconseguen superar el viatge i arriben, arriben per fi a Europa, no troben facilitats, sinó tot el contrari, acaben en camps de refugiats, sense resposta de la burocràcia europea i exposats als atacs dels grups neonazis.

Fet este resum de la situació, podem estar d'acord que cal actuar. I això és el que està fent el govern valencià des del primer dia amb el pla d'actuació de resposta urgent i d'emergència o posant en marxa la xarxa de ciutats valencianes d'acollida, destinant 620.000 euros a l'atenció dels refugiats i les refugiades. Però el govern valencià no ha fet cap heroïtat, només ha estat a l'alçada del seu poble.

Gràcies a la solidaritat del poble valencià, cedint pisos i habitacions, a dia de hui podíem acollir 1.400 persones, fins i tot n'hi ha preparat un vaixell per a portar a estes persones directament a la nostra terra. Prop de mil dos centes persones que deixarien de viure en un camp de refugiats per a poder començar una vida segura, una vida plena a la nostra terra. I, ¿què separa a eixes persones d'eixa nova vida? Només una cosa els separa: la desídia del govern espanyol, la falta d'humanitat del govern del Partit Popular. Això és el que els separa. (Aplaudiments)

Esta setmana la vicepresidenta Oltra anuncià que viatjarà a la zona per tal de signar un conveni amb les autoritats locals. Un conveni que haurà de ser declaratiu. ¿Per què? Perquè el govern central bloqueja la situació. I, ¿què ha dit el Partit Popular? Ha criticat este Consell i la vicepresidenta per actuar. Han dit, «es un tema urgente que se ha de tratar de forma seria», han dit. ¿«Urgente»? Des del 18 de setembre que el govern valencià té un vaixell preparat a la seua disposició per a poder portar-los. Des del 18 de setembre que no té cap resposta per part del govern central. «Urgente». De fet, Espanya només ha acollit 18 de les 16.231 persones que es va comprometre a acollir amb la Unió Europea.

Senyor president, la inacció del govern del Partit Popular –Alianza Popular– no ens representa. Ens representa un consell i una vicepresidenta que afronten els problemes urgents i amb urgència. ¿Quines accions està impulsant el Consell per tal de front a la crisi humanitària i atendre els refugiats que fugen de la guerra i de la destrucció?

Moltes gràcies. (Aplaudiments)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Ferri.